

BİR MONİTÖRÜN ANILARI

Kartal ÇETİNTÜRK

Omega CRO

Bu sayımızda, artık deneyimli bir monitör olan Kartal Çetintürk, meslek hayatına ilk başladığı yıl başından geçen dramatik bir olayı paylaşıyor bizlerle.

Omega CRO'da çalışmaya başlayalı yaklaşık 1 sene olmuştu. Doğu illerine rutin ziyaretlerinden bir dizisini gerçekleştirecektim. Tarihi tam olarak hatırlamıyorum ama, 2004 Ağustos ayı civarındaydı sanırım. Vizitlerim Diyarbakır, Şanlıurfa, Batman, Adıyaman ve Mardin şehirlerindeydi. Vizit gerçekleştireceğim diğer şehirlere uzaklığı yaklaşık 1 ila 3 saat olduğundan, Diyarbakır'da konaklayacak, 4 gün sürecek bu konaklama sırasında 16 adet ziyaret gerçekleştirecek ve dönüş uçağına da yine bu şehirden binecektim.

İlk vizitim Şanlıurfa'daki Harran Üniversitesi'nde idi. Bana yardımcı olacak arkadaş ile üniversitede buluştuğumda, gönderdiğim kargonun eline ulaşmadığını öğrendim. Kargoda tüm çalışma materyalleri ile birlikte araştırmacıya verilecek olan dizüstü bilgisayar da bulunuyordu. Ne yapacağımı şaşırılmışım, Urfa'daydım ve kimseyi tanıımıyordum. On beş dakika sonra araştırmacı ile randevum vardı ve elimde hiçbir şey yoktu. Yoğun telefon görüşmelerinden sonra, kargo şirketinde yaşanan bir aksaklıktan ötürü paketin ancak 2 saat sonra Gaziantep'e ulaşacağını öğrendim. Ağustos sıcaklığının üstüne bir de başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü adeta. Yol arkadaşına "kargoyu almamız gerektiğini, kargoda tüm çalışma materyallerinin bulunduğunu" anlattım. Ama kendisinin de işleri vardı ve söylenmeye başladı. Yoğun ısrarlarım sonucunda ikna oldu ve 3 saatlik yolculuktan sonra Gaziantep'e vardık. Tabii bu arada ziyaret planım da 1 gün kaymıştı. Ertesi gün olduğunda tekrar Urfa'ya döndüm ve plana uyabilmek için diğer günler araştırmacıları epey sıkıştırmak zorunda kaldım. Derken nihayet son ziyaret günü geldi. Son ziyaretlerim Adıyaman'da idi. Arkadaşım epey rahat bir insandı. Otomobilin sürati saatte 75 km'den yukarıya çıkmıyordu, üstelik fazla benzin yakmasını istemediğinden yokuş aşağı yerlerde arabayı boşa alıp gidiyorduk. Kendisini birkaç kez uyarmama rağmen "rahat ol, yetişiriz boş yere fazla benzin yakmanın alemi yok, milli servet bu" cevabını aldım. Ne yapacağımı bilmiyordum, epey uzun bir yolculuktan sonra Adıyaman'a vardık. Arkadaşım, hazır gelmişken bir kaç ziyaret yapmak istediğini, bense kendisine Diyarbakır'daki uçağımın vaktini hatırlatıyordum. Yine aynı cevabı aldım "kesinlikle yetişeceğiz, rahat ol." "Bari ben kendi imkanlarımla döneyim" dediğimde ise "benim misafir olduğumu ve yalnız bırakmaması gerektiğini" söylüyordu. Uzun uğraşlarımdan sonra beni Şanlıurfa'ya bırakması konusunda ikna ettim. Diyarbakır'a zor da olsa bir otobüs bileti buldum ve yolculuk tekrar başladı. Yolda bir kaç kez askerler tarafından dudurulup arandık. Sanki tüm dünya benim bu uçağı kaçırmamı istiyormuş gibiydi. Sonunda Diyarbakır'a vardım.

Havaalanına vardığımda uçağı binilmesine daha 10 dakika olmasına rağmen THY masasına ulaştığımda görevli "nerde kaldınız?" diye sordu. Kapanışa 10 dakika vardı ama ben uçağı binemiyecektim. Bir hayli dil döktüm, halimi anlatmaya çalıştım, nafile! Sonuçta uçağı binemedim. Hayatımda ilk defa uçağı kaçırdım. Havaalanı çok büyük bir yer değildi. Uçağı görebiliyordum apronda, valizler uçağı yükleniyordu. Ne yapacağımı

bilmiyordum. Hemen müdürümü aradım ve olanları anlattım, O da bana “ertesini günkü uçağa bir bilet almamı ve bir otel bulup orada konaklamamı” söyledi. Herşey aksi gitmek zorundaydı. Otelden ayrılmıştım, yeniden yer bulabilir miyim bilemiyordum. İstanbul’daki arkadaşım beni havaalanından alacaktı, ama daha çok beklemesi gerekiyordu, çünkü ben o gün gelemecektim. En yakın bankamatigün epey uzakta olduğunu öğrendim. Havaalanının dışında bekleyen taksinin yanına yanaştım ve adama “üzerimde fazla para olmadığını, beni önce en yakın bankamatige, oradan da ucuz bir otele götürmesini” söyledim. Adam, gerçekten madur olduğumu halimden anlamış olmalı ki bankamatige kadar yanımdan ayrılmadı ve ucuz olan bir otel de buldu bana. Otelin yıldızı filan yoktu, zaten aramıyordum da. Yatağa yatamadım, çünkü benden önce yatan insanların izleri öylece duruyordu. Düşünceler içinde öylece koltukta uyuyakalmışım. Derken sabah oldu, lobiye indim, baktım bizim taksici beni bekliyor. Aramızda şu müthiş!! konuşma geçti:

- Günaydın abi
- Günaydın
- Sanırım havaalanına gideceksin abi, ben götüreyim
- Tamam

Havaalanında bir sürpriz daha yaşadım. Yer bulabileceğim en yakın tarih 3 gün sonrası idi. Tekrar müdürümü aradım, otobüse binmemi tavsiye etti; çaresiz kabul ettim. Tekrar havaalanından çıktım, yürüyorum öylesine. Derken bizim taksici gördü beni. İçimden diyorum ki “Allahım ne oluyor, hepsi bir rüya mı acaba? Gözlerimi ısrarla açıp kapatıyorum ama nafile, hepsi gerçek. Taksici abiyle arkadaş olduk, bana bilet bulabileceğini söyledi. Bana Öz Diyarbakır Seyahat’ten bilet buldu. Bulduğu biletin koltuk numarası yoktu. En arkada ve en sağ köşedeki yer benim olmuştu. Otobüs acayip kalabalıktı, ayakta bile insanlar vardı. Diyarbakır’ın özünden çıkmış bu seyahat şirketinin otobüsünde klima çalışmıyordu, hava sıcaklığının kaç derece olduğunu bilmiyordum. Yaklaşık 26 saatlik bir yolculuk olacaktı. Servis yoktu. Bazı manzaralar vardı ki kolay kolay unutabileceğimi sanmıyorum. Örneğin 2 kadın ve (inanın abartmıyorum) 7 çocuğun ikili koltuğa nasıl sığabildiğine şahit oldum. Koltuğun bir tarafından kollar, aralık yerinden bacaklar fırlıyordu. Tabi bu arada bebeklerin bezi de değiştiriliyordu otobüste ve o sıcakta muhteşem kokular sarıyordu her yanı.

Kayahan’ın şarkısı dökülüyordu dudaklarımdan: “Allahım neydi günahım?”

O 26 saat geçti ve nihayet İstanbul’a vardım. Günlerden Pazar’dı ve akşam saatleri olmuştu. Hemen eve gittim, duş yaptım ve hiç oyalanmadan bayıldım. Ertesi gün işe gittiğimde herkes bana içten “geçmiş olsun” dileklerini ilettiler. Ama ben gerçekten “geçmiş” olup olmadığından emin olamıyordum.

Artık o bölgeye vizitlerim olduğunda daha dikkatli planlama yapıyorum. Taksici abiyle de artık çok samimi olduk, her uçaktan indiğimde beni bekliyor.

“Çok gezen mi çok okuyan mı bilir” sorusuna artık cevabım çok açık...

Sizin de İKU Dergisi okuyucuları ile paylaşmak istediğiniz ilginç anılarınızı yayımlamaktan mutluluk duyarız.

Anılarınızı bekliyoruz...